

Borisz Paszternak

IVAKA

A cserje zápor-fejdíszét
homlokba húzta nyomban.
A tok felhőként füstöl, ég
az üveggyöngy a lombban.

S a puha plüsspárna felett
szivárványlón vakít a
szünetlen cserfelő liget
csipkéje szétszakítva.

Zafír tobozt és ametiszt
fülönfüggőt a tájra
ki sem lehetne tenni, míg
a földből nincs kiásva.

Hogy lila fülcimpás hegyek
ámuljanak – ez okból
vették elő e díszeket
az új uráli tokból.

1916, 1928

CÍM NÉLKÜL

Szelidebbre sehol se lelek,
de most csupa tűz, lobogás vagy.
Hadd zárjam a szép szemedet
a versbe: sötét palotába.

Figyeled, hogy bűvöli itt
lángbőrű burokkal a búra
kis odúnk suta szögleiteit?
Varázsos az árnyalakunk ma.

Felhúzod a lábaidat
a pamlagon ülve törökként.
Mindegy, hogy a fényben-e vagy
az árnyban, oly gyermeki elméd.

Míg álmodozol, legurul
kezedből a gyöngysor öledbe.
Az arcod olyan szomorú,
s túlzó szavad oly keresetlen!

Kopott ez a szó: szerelem?
Más elnevezésre találok.
Számodra ma átnevezem
szó-szóra a földi világot.

Komor arccal az érciteli ért:
érzéseidet kifejeznéd,
s a szíved, e drága telért?
Miért oly bús a szemed még?

1956

A FORDULÓN TÚL

Ág-örhelyén, a rengeteg
csendjét vigyázva,
csalogatóan csicsereg
a kis madárka.

Fürkészve fenyves pitvarát,
csirpel, dalolgat,
strázsálva hús bejáratát
meghitt odúknak.

Alatta szél-leverte gally,
fölötte felleg,
arrébb a horhosban szilaj
vizek cseregnek.

Farönkök, rőzse-garmadák
a sűrű sárban.

Virágzik már a hóvirág
hideg mocsárban.

Trilláival esküt teszen
a kis madárka,
gonosz szándékkal senki sem
léphet honába.

A fordulón túl, éjsötét,
vad szurdikokban,
vár rád jövőd, s nincs óvadék,
amely megóvna.

Többé nem is vitathatod,
a végzeted lesz.
Oly keresztül-kasul nyitott,
akár a fenyves.

1958

BAKA ISTVÁN fordításai

Costus (Spanyolország): A haza szenvedései